

Pamětnice: **Jana K.**

Rok narození: 1974 (64 let)

Původ: dělnický

Vzdělání: střední odborné učiliště

Zaměstnání: Hedva-tkadlena

Bydliště: Moravská Třebová

Sport a volný čas:

Jako zájmový kroužek jsem měla atletiku - nenáročný sport, člověk si pořádně zacvičil, zaběhal. Rozhodně nebyl den, kdy bych seděla doma a nevěděla co dělat. Doma nás bylo 6 dětí a měli jsme velký statek, takže práce bylo až až. Byla jsem ráda za každou volnou chvíli venku s děckama. Po dokončení školy jsem atletiku dělat přestala a začala jsem chodit do práce.

Politika:

Politika, politiky a lidi „nad námi“ jsem vůbec neřešila. Otec sice byl ve straně, ale to, co se dělo na schůzích, mě jednak nezajímalo, a ani o to s námi nemluvil. U mě žádné nátlaky na vstup do strany nebyly. Sice za mnou byli, abych vstoupila do strany, ale já jsem odmítla. Táta po mně ani nechtěl, abych do strany vstoupila, a to, že za mnou byli lidi z KSČ, jsem mu myslím ani neřekla.

Stání front:

Stání front mě docela vadilo. Ale když byly Vánoce, tak to člověk koupil, vystál si frontu, ale zase se to všechno snědlo. Teď když to máme celý rok, tak mě to ani nechutná. Když to přivezli, tak to bylo opravdu čerstvé. Když to vozí na poslední chvíli a zraje to tady ve skladech, tak to potom už nemůže mít tu hodnotu ani tu chuť. Přivezly se banány, stála se fronta, přivezli mandarinky, stála se fronta. Teď ti přivezou kachličky a ty nevíš, který si máš vybrat.

Cesty do zahraničí:

Cesty do zahraničí byly omezené. Nesmělo se na západ, tj. do západních států Evropy, a i do celého světa. Byla to výsada jen několika málo vyvolených. Pokud někdo chtěl do těchto států vycestovat, musel požádat o tzv. cestovní doložku a ta byla nebo nebyla přiznána. Já jsem byla jen v Jugoslávii a bylo to fajn - hlavně velmi levné. Teď se sice může kamkoliv, ale zase na to někteří lidé nemají - když už, tak jen někdo.

Co se říkalo doma o režimu a co se nesmělo říkat na veřejnosti:

Doma jsme režim jako takový neřešili. Měli jsme se relativně dobře. Otec byl v KSČ, ale o svých zkušenostech a schůzích se doma před námi nezmiňoval a my jsme se ani nevyptávali. Doma nás bylo 5 holek a 1 kluk, takže jsme řešili jiné problémy. Když jsme se něco dozvěděli z televize nebo novin, týkalo se to většinou intelektuálů nebo herců či spisovatelů, kteří o tom věděli více. Obyčejní lidé, si myslím, co směli nebo nesměli, tak stejně moc neřešili.

Pionýr:

Pionýr byla víceméně zájmová činnost. Nepamatuju si, že bychom v pionýru probírali nějaké politické věci. Skládal se slib a ve slavnostní dny se nosil stejnokroj, bílá košile, modrá sukně - kluci kalhoty - a červený šátek.

Spartakiáda:

Bylo to hromadné sportování lidí. Vyvrcholením byly spartakiády na strahovském spartakiádním stadionu v Praze. Já jsem se zúčastnila dvou spartakiád, v letech 1960 a 1965, a jsem za to ráda. Toto cvičení nám záviděl celý svět!

Akce „Z“:

Při akcích „Z“ chodili lidé dobrovolně pracovat na stavby, jako byly například mateřské školky, jesle a samoobsluhy. Pak se stavěly také domy svépomocí, kde potom ti lidé bydleli. V dnešní době by to už nebylo možné, protože lidi zdarma neudělají nic!

Brigády:

Ve škole to byla fantastická věc. Z první jsme se ulili ze školy, a za druhé se na brigádách zažila spousta legrace. My jsme se školou chodili hlavně na pole na brambory. Víím, že studenti z

gymnázíí chodili na chmelové brigády a vydělali si i nějaké peníze. Vzpomínám na takové akce ráda. Škoda, že dnes už děti nic takového nemají.

Všichni měli práci!

Je pravda, že každý člověk měl právo na práci. Pokud chtěl změnit zaměstnání, nebyl problém najít nové. Já si ještě pamatuju, že jsem dělala v továrně i v sobotu odpoledne do 18 h. Odpolední pracovní soboty ale brzy zrušili a dělalo se jen dopoledne. Už si ale nepamatuju, kdy zrušili i sobotní směny. Pracovalo se 8 hodin denně. Ne jako dnes, kdy se pracuje 12 hodin a ve velkých obchodech soboty i neděle do 22 h. Je to hrůza! Novodobé otrokářství! Rodiče měli daleko víc času věnovat se dětem, ne jako dnes, kdy většinu vychovává parta a ulice. Podle toho to také v naší společnosti vypadá!

Kultura & média:

První televizi jsme si domů koupili v roce 1955. Byl to obrovský zážitek. Vysílání začalo asi až v 19 h. zprávami. Jinak jsme se jako děti bavili různě. Hlavně jsme hodně sportovali. V neděli se pravidelně chodilo na odpolední pohádky, to bývalo kino plné. Později už na večerní filmy a se školou jsme jezdili na divadelní představení do větších měst. Rádio jsme poslouchali velice často. Bylo puštěno celý den, tedy když jsme byli doma. Velice se nám líbily nedělní odpolední pohádky. Také k nám jezdily různé divadelní soubory a taneční skupiny, zejména folklór.

Co se četlo:

Četlo se ABC, Věda & Technika mládeži, Pionýrská Sedmička, Květy, Rudé právo, Sport... V dnešní době je to hrůza, co se člověk dočítá.